

1

Zrovna v prosinci! Na přestěhování do Stockholmu vskutku existují lepší měsíce. Třeba červen, to je Midsommar: Švédové jsou veselí, nestřídmě si užívají alkoholu a kladou si na hlavy věnce květů. Nebo duben – to roztává jezero Mälaren a Stockholmané se jako děti těší na jaro, jež posledního dubna vítají obrovskými planoucími hranicemi. Nebo srpen, sezona říčních raků; únor, nejlepší čas na lyžování, nebo ... teď na letišti se mi vlastně všechny měsíce zdály vhodnější než právě prosinec. Ale Stefanie chtěla se stěhováním počkat až doteď. Dívám se na hodiny nad východem z terminálu. Její letadlo muselo před dvěma minutami dosednout na švédskou půdu a teď patrně roluje po přistávací dráze. Stefanie se každou chvilku objeví v posuvných dveřích přede mnou. Pokud ji ovšem tma tohoto časného odpoledne nevyděsila natolik, že se hned zase neotočí a neodletí zpátky do Mnichova. Ale to bude dobré – koneckonců jsem ji varoval. Před počasím, temnotou a také před zvláštní náladou, která v tomto ročním období ve městě panuje. Prosinec ve Stockholmu je plný břečky, studený, šedivý a především velmi temný. Odráží se to dokonce i na náladě domorodců, jsou pak ještě mlčenlivější než obyčejně.

Tenhle popis se bohužel nehodí na všechny obyvatele Stockholmu, zejména ne na Johna Svenzona, který stojí několik metrů přede mnou. Už před několika

minutami jsem zachytil jeho mečivý smích. To právě mobilem halasně zasvěcoval jednu redakční kolegyni do posledních drbů ze světa stockholmských velkých financí. Doufal jsem, že si mě nevšimne, a raději jsem se schoval za početnou tureckou rodinu. Byl jsem tak ponořen do úvah o hrozném stockholmském prosinci, že jsem si příliš pozdě všiml, že moje maskování nadšeně přivítalo babičku, vydalo se směrem k východu a mě vystavilo pohledu Johna Svenzona. Ten už přestal telefonovat a zcela zjevně hledal něco, čím by zahlal dlouhou chvíli. A tu mě uviděl stát v čekárně.

„Hej, Gunnare, taky čekáš na nějakou holku?“ křičí na mě tak hlasitě, jako by tu pitomou větu chtěl protlačit stropem a silnými zdmi terminálu až do odletové haly a tím do celého světa.

Teď spočívá jeho ruka obtěžkaná masivním pečetním prstem na mém rameni a pižmový zápach jeho vody po holení mě nepříjemně lechtá v nose.

„Tedy co se mě týče, já se tu za chvíli setkám s jedním děvčetem z Londýna. Analytička, poznal jsem ji nedávno na jedné tiskové konferenci,“ říká John s úsměvem, aniž by dychtil po odpovědi na svou otázku. Pak rychle mrkne na velmi široký displej svého mobilu. „Každou chvilku by tu měla být.“ Poté sklání svůj masitý obličej k mému uchu. „Ostatně jsem cosi slyšel o nějaké velké fúzi v oboru telekomunikací. To by tě taky mohlo zajímat, pošlu ti mailem svůj článek.“ Jako maniak začíná klepat do drobných kláves telefonu.

„Už je na cestě!“

„Oh, děkuju. Přečtu si ho potom doma, až se zase dostanu ke svým mailům.“ Posuvnými dveřmi vchází elegantní žena v červených šatech. Tiše doufám, že je to to „děvče“, které přišlo, aby mě osvobodilo od Johna. Smůla: John Svenzon jí nevěnuje ani pohled. Mís-

to toho na mě nevěřícně upírá oči: „Cože! Copak si maily nemůžeš přečíst na mobilu? Tedy, já si nedávno opatřil tenhle stroj. Prostě špička, ani nevím, jak jsem bez něj vůbec mohl žít.“

John Svenson, který se vlastně jmenuje Johann Svensson, tedy volně přeloženo: Jan Novák, si své průměrné jméno podobně jako mnoho Švédů vylepšil anglosaskými atributy. Je novinář – jako já. Tím ale naše vzájemná podobnost končí. Má přezdívku „Mechanický Johnny“, protože si neustále opatřuje nejnovější technické hračky. Zatímco mě mnohohlavně zasvěcuje do technických fines svého supermobilu a přitom halasně pronáší termíny jako „mailový klient“, „smartphone“ a „multimessaging“, přemýšlím, kdo je větší vejtaha: John, nebo ten týpek, který vedle východu z terminálu zavěsil obrovský plakát s nápisem „Stockholm, Capital of Scandinavia“. To už musí mít člověk nějakou drzost, aby se prohlásil hlavním městem celého severu. No, Stockholmané nebyli nikdy zvlášť skromní. I když o sobě neustále tvrdí opak.

Hodnou chvíli zírám na plakát, zatímco John s misionářským zápalem káže o požehnáních moderní telekomunikace. Asi to zase trvá u pásu se zavazadly. Snad padesátkrát se dívám na hodiny vedle širokých dveří s velkým nápisem „utgång“ a pozoruju, jak se dveře otvírají a vypouštějí do nízké haly terminálu 5 letiště Arlanda houf cestujících. A už jsou tu další: Stefanie a Laura mezi nimi zase nejsou. A co je ještě horší, „děvče“ na sebe nechává také čekat.

„Už jsem ti vyprávěl o svém novém kabrioletu,“ říká Mechanický Johnny, který zřejmě už nemá co říci o svém telefonu. „To by tě mohlo zajímat – německý výrobek.“

Téma auto – může to být ještě horší?! Zbytek mého

radostného očekávání se vypařil. Pokud jdou hodiny vedle dveří správně, právě před šesti minutami vypršel můj hříšně drahý parkovací lístek. Ve sporém světle stockholmského odpoledne lze parkovací místa před terminálem sotva rozeznat. Upřeně civím skleněnými stěnami ven v naději, že neobjevím žádného hlídače parkoviště, kteří se tu objevují ve velmi krátkých intervalech.

„A střecha se automaticky otvírá a zavírá,“ vykládá John.

Neměl bych vyběhnout k autu a doplatit? Na druhou stranu: Stefaniino letadlo už přistálo, tak to alespoň stojí na tabuli. Dveře se znovu otvírají, neobjevuje se v nich však žádný známý obličej. „Převodovka“, „řazení“, „kožené sedačky“ – ta slova doléhají k mému sluchu jako jemné mžení. Parkovací lístek je propadlý už nejméně deset minut a můj vnitřní hlas mi říká, že se nemám rozčilovat. Teď bych potřeboval nervy jako ze švédské oceli – a špunty do uší.

„Posloucháš mě vůbec?“ ptá se John.

„Promiň. Čekám na Stefanii a Lauru, přilétají dneska z Německa. Budou tu teď bydlet se mnou, víš...“

John, který se právě zdál být trochu uražený, se teď široce usmívá.

„A, správně. Vždyť ty ses zařadil mezi otce rodiny. A jaké to je? Doporučuješ to? Už ses naučil přebalovat? Je to dost změna. Můj bratr se nedávno taky stal tátou.“

Zatímco mi rozvláčně vypráví o otcovském štěstí svého bratra a po chvílce zabředává do technických detailů, které z vozítka jeho synovce dělají „Ferrari mezi kočárky“, říkám si, že má pravdu. V posledních měsících to byla velká změna. A teď to teprve vlastně pořádně začíná.

Ještě to není ani rok, co mě má mnichovská redakce poslal na sever. Jako severoevropský korespondent mám informovat o Švédsku, Dánsku, Norsku, Finsku, Islandu... a dokonce i Grónsku. Když ta nabídka přišla, právě jsem ukončil svou přípravu na práci redaktora a byl jsem z té jedinečné příležitosti nadšený.

„Za tu šanci vděčíte matce, pozdravujte ji a nezapomeňte na to,“ řekl mi na rozloučenou zpolá v žertu šéfredaktor. Měl ale pravdu; moje matka je Švédka, vyrostla ve Stockholmu a jen díky tomu jsem během svých studií historie prožil dva semestry v jihošvédském Lundu a naučil se jazyk. Bez těchto zkušeností by mi asi sotvakdo nabídl místo korespondenta. A bez souhlasu Stefanie, mé přítelkyně, bych tu nabídku patrně nepřijal. S úlevou jsem poslouchal, jak jednoho večera říká: „No dobrá, tak se na pár let odstěhujeme do Stockholmu.“

Brzy jsem si začal život zpravodaje malovat v nejdivočejších barvách. „Musí se z vás stát osamělý vlk,“ dal mi šéfredaktor dobrou radu na cestu. A který revír se k tomuto zvířeti hodí lépe než sever? Chtěl jsem tedy být vlkem, který tu křížuje nekonečné zasněžené dálavy, jindy se proplétá uličkami cizích měst nebo se ladně pohybuje po hladkém parketu zahraniční politiky – stále bdělý, stále hledající další příběh. Trvalo ještě několik týdnů, než přijel stěhovací vůz a stěhováci vyklidili můj mnichovský byt. Stefanie zatím zůstala v Německu a já se zařizoval ve Švédsku. Brzy jsem měl byt a psací stůl v kanceláři v centru Stockholmu. Tam jsem si mezi počítačem a kávovarem užíval vlčího života. Ale jen pár dnů.

* * *

Jednoho dne, byl to čtvrtek, instaloval firemní technik na mém stole černý telefon a poslal e-mail s kontakty všem lidem, jejichž adresy jsem si kdy uložil. Pak jsem seděl na židli a čekal první zavolání. Přišlo už za pět minut. Důležitě jsem se podíval na své nové kolegy v kanceláři, upil jsem kávy a zvedl sluchátko.

„Herrmann,“ řekl jsem. „Ach, to jsi ty.“

Na druhém konci byla Stefanie.

„Víš co?“ halasila vzrušeně. „Jsem těhotná.“ Káva mi vypadla z ruky přímo do klína, kde se mi horká tekutina přes kalhoty propalovala do stehen. Zavyl jsem. A tímto nářkem se osamělý vlk poroučel. Na programu bylo vytváření smečky.

„To ale nebyl radostný výkřik, že?“ ptala se Stefanie trochu zklamaně.

„Ale ano, to byl jásoť,“ říkal jsem, zatímco jsem se pokoušel udržet své horkou kávou nasáklé kalhoty co nejdál od stehen. Jako důkaz jsem na celou kancelář zakřičel: „Juhuuu!“

„Ale nesmíš to ještě nikomu říct, slyšíš, teprve od třetího měsíce,“ poučovala mě Stefanie.

Proto, když se kolegyně od vedlejšího stolu zeptala, co se děje, odpověděl jsem: „Ingenting.“ Nic.

Pak jsem si nejdřív došel pro novou kávu. Když jsem se vracel, šeptala si kolegyně s paní v recepci a obě se neustále pochechtávaly mým směrem. Trvalo to ještě několik týdnů, než jsem se se sousedy v kanceláři spřátelil.

Ostatně jsem tam ani moc nepobýval. Během svého prvního léta jsem jako zpravodaj navštívil všechna hlavní města, byl jsem dokonce i v Laponsku a opakovaně ve Frankfurtu. A Stefanie často přijížděla na víkend do Stockholmu.

Navštívili jsme zámky a šéry, procházeli se v par-

cích u vody. A na břehu jezera Mälaren jsme se rozhodli pojmenovat naši dceru Laura. Pili jsme kávu na prosluněných terasách, těšili se, že konečně využijeme přebalovací pulty, které – jak nás náhle napadlo – lze ve Stockholmu najít téměř všude. Mluvili jsme se známými o vychvalovaných švédských jeslích a zjistili jsme, že jedny jsou přímo pod naším novým bytem – výtahem jen o tři patra níž. Zkrátka léto ve Stockholmu bylo nádherné. Jen zřídka jsem si vzpomněl na osamělého vlka, který teď bude muset pobývat v rodinném výběhu.

„Oh, darling, hello!“

Z myšlenek mě vytrhne štíhlá blondýna v kalhotovém kostýmu a lodičkách. Ťape posuvnými dveřmi přímo ke mně a vleče za sebou hrčící kufr na kolečkách. „Hello, my dear.“ John ji líbá na tvář a pak na mě le dabyle mávne svým hypermoderním mobilem.

„Tak zatím!“

Okny poté vidím, jak kufr a analytičku nakládá do elegantního sportáku a sedá za volant. Střecha kabrioletu se pomalu posouvá dozadu a odhaluje Mechanického Johnnyho, jak za doprovodu rozmáchlých gest drží přednášku. Patrně vychvaluje svou automatickou střechu. Spolujezdce si na ochranu před prosincovým chladem přetahuje přes hlavu šál. Pak se střecha zase zavře a sporták s řevem konečně mizí ve tmě. John je možná idiot, ale v tuto chvíli vypadá jeho život přesně tak, jak jsem si v době, kdy jsem byl ještě volontér, představoval všední den zahraničního dopisovatele. Zapomeň na kabriolet, říkám si, ty máš Lauru.

* * *